

Sara Lark

U zemlji
belog oblaka

Prevela s nemačkog
Dušica Milojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Sarah Lark

IM LADN DER WEISSEN WOLKE

Copyright © 2007 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

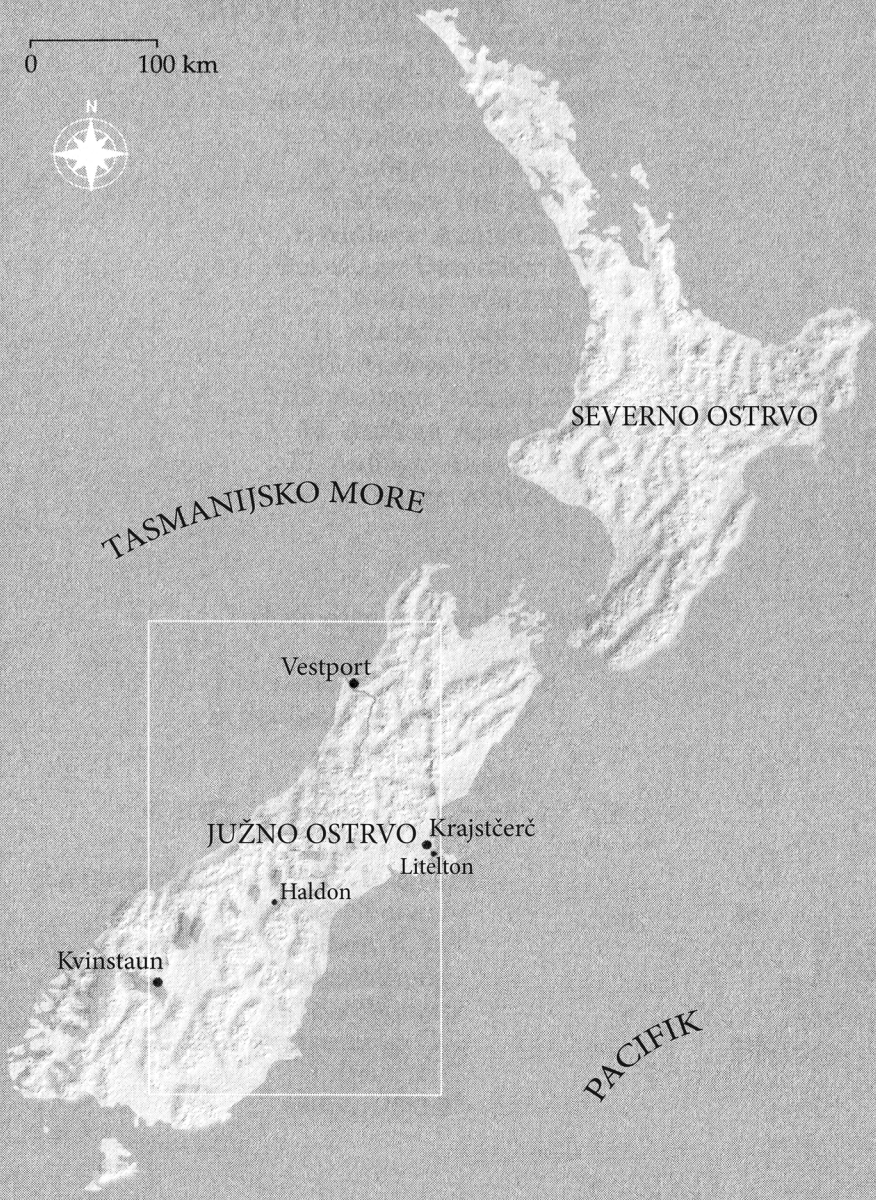
SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

U zemlji
belog oblaka

NOVI ZELAND

0 100 km

SEVERNO OSTRVO

TASMANIJSKO MORE

Vestport

JUŽNO OSTRVO

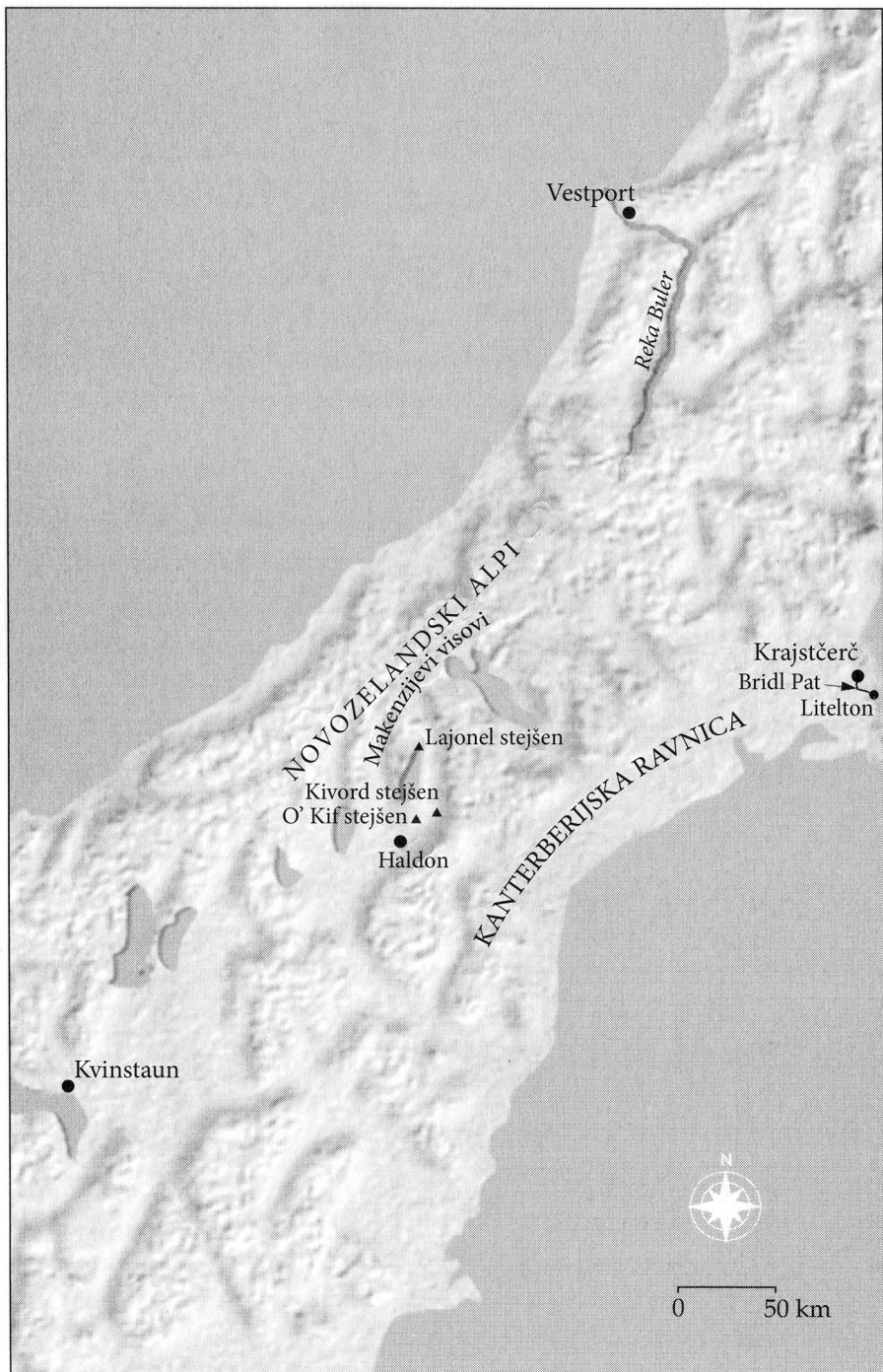
Krajstčerč

Litelton

Haldon

Kvinstaun

PACIFIK

POLAZAK

London, Pouis, Krajstčerč 1852.

1

Anglikanska crkva u Krajstčercu, Novi Zeland, traži čestite mlade žene, vešte u vođenju domaćinstva i vaspitanju dece, zainteresovane da sklope hrišćanski brak s uglednim, dobro situiranim članovima naše zajednice.

Helenin pogled se kratko zadržao na neupadljivom oglasu na poslednjoj strani crkvenog lista. Bila je nastavnica i na brzinu je prelistavala tanku sveščicu dok su njeni đaci u tišini radili vežbu iz gramatike. Helen bi radije čitala neku knjigu, ali Vilijamova neprestana pitanja su joj svaki čas kvarila koncentraciju. Evo i sad, jedanaestogodišnji dečak je ponovo podigao smeđu, kuštravu glavu sa zadatka.

„Gospođice Davenport, da li u trećem pasusu treba *koji* ili *da*?“

Helen je s uzdahom odložila svoje štivo i po ko zna koji put ove nedelje dečaku objasnila razliku između odnosne i posledične rečenice. Vilijam, mlađi sin njenog poslodavca Roberta Grinvuda, bio je slatko dete, ali ne baš preterano obdaren intelektom. Kod svakog zadatka mu je bila potrebna pomoć, Helenina objašnjenja je zaboravljao brže nego što je ona mogla da mu ih pruži i zapravo je jedino dobro umeo da dirljivo i bespomoćno širi oči i da se slatkim dečjim glasom umiljava odraslima.

Lusinda, Vilijamova majka, uvek je nasedala na to. Kada bi dečak počeo da se mazi i da joj predlaže nekakve male zajedničke poduhvate, Lusinda mu je redovno dozvoljavala da propusti sve dodatne časove koje bi mu Helen odredila. Zbog toga Vilijam još uvek nije umeo tečno da čita, a već i najlakše pravopisne vežbe beznadežno su prevazilazile njegove mogućnosti. Nije trebalo ni pomišljati da bi jednog dana mogao da upiše neki koledž poput Itona ili Oksforda, o čemu je njegov otac sanjao.

Šesnaestogodišnji Džordž, Vilijamov stariji brat, nije se čak ni pretvarao da ima razumevanja za brata. Rečito je prevrnuo očima i pokazao mesto u udžbeniku na kom se kao primer nalazila upravo ona rečenica oko koje se Vilijam pola sata mučio. Džordž, visok i izdžikljao momak, završio je svoj prevod s latinskog. Uvek je radio brzo, mada ne uvek i bez grešaka; klasični predmeti su mu bili dosadni i jedva je čekao da jednog dana preuzme uvožno-izvožnu kompaniju svog oca. Sanjao je o putovanjima u daleke zemlje i ekspedicijama na nova tržišta u kolonijama, koja su se pod vladavinom kraljice Viktorije otvarala gotovo iz sata u sat. Džordž je bez ikakve sumnje bio rođen za trgovca. Već sad je pokazivao da je vešt pregovarač i umeo je planski da iskoristi svoj poprilični šarm. Povremeno mu je polazilo za rukom da na taj način obrlati čak i Helen kako bi skratila nastavu. To je pokušao i danas, pošto je Vilijam konačno shvatio o čemu je reč – ili bar odakle može da prepiše rešenje. Helen je posegla za Džordžovom sveskom da bi mu pregledala zadatak, ali dečak ju je provokativno sklonio u stranu.

„O, gospođice Davenport, zar stvarno hoćete da se mućite još i s tim pregledanjem? Dan je previše lep za učenje! Bolje da odigramo partiju kriketa... Trebalo bi da poradite na svojoj tehnici. U suprotnom ćete na vrtnoj zabavi ponovo samo stajati po strani i neće vas zapaziti niko od mlade gospode. Što znači da se nikada nećete usrećiti udajom za nekog grofa i da

ćete do kraja života morati da učite beznadežne slučajeve kao što je Vili!“

Helen je prevrnula očima, bacila pogled kroz prozor i namrštila se ugledavši tamne oblake.

„Dobra ideja, Džordže, ali napolju se navlače kišni oblaci. Dok ovde završimo raspravu i izađemo u baštu, sigurno će nam se na glavu sručiti pljusak, a teško da bi me to učinilo privlačnom za mladu gospodu plemenitog roda. I kako ti je uopšte palo na pamet da imam takvih namera?“

Helen je pokušala da napravi naglašeno nezainteresovan izraz lica, što je veoma dobro umela. Kad radite kao guvernanta u porodicama iz viših slojeva londonskog društva, prvo što naučite je da vladate izrazom lica. Helenina uloga u porodici Grinvud nije bila uloga člana porodice, ali ni uloga običnog člana posluge. Učestvovala je u zajedničkim obrocima, a često i u aktivnostima kojima se porodica bavila u slobodno vreme, ali dobro se čuvala da ne iznosi sopstveno mišljenje bez pitanja, odnosno da se ni u kom pogledu ne ponaša upadljivo. Zbog toga nije moglo biti ni govora da se na nekoj vrtnoj zabavi opušteno umeša među mlade goste. Držala se po strani, učtivo je ćaskala s damama i neupadljivo pazila na svoje šticićenike. Naravno da bi joj pogled povremeno okrznuo lice nekog od mlađih muških gostiju, a ponekad bi se prepustila i kratkom romantičnom sanjarenju, u kome bi s nekim zgodnim vikontom ili baronetom šetala kroz park njegove plemićke kuće. Ali Džordž to nikako nije mogao da primeti.

Džordž je slegao ramenima. „Pa stalno čitate ženidbene oglase!“, rekao je drsko i s pomirljivim širokim osmehom pokazao na crkveni list. Helen je prekorila sebe što je sveščicu ostavljala otvorenu na stolu. Naravno da je Džordž, kome je bilo dosadno, zavirivao u nju dok je pomagala Vilijamu da savlada gradivo.

„A i vrlo ste lepi“, polaskao joj je Džordž. „Zbog čega se ne biste udali za nekog baroneta?“

Helen je prevrnula očima. Znala je da treba da ukori Džordža, ali ovo ju je prilično zabavljalo. Ako tako nastavi, taj dečko će daleko dogurati, bar među damama, a njegovo vešto laskanje će umeti da cene i u poslovnom svetu. Ali hoće li mu to pomoći na Itonu? Pored toga, Helen je sebe smatrala imunom na ova-kve nevešte komplimente. Znala je da nije lepa u klasičnom smislu. Crte su joj bile pravilne, ali ne i upadljive; usta su joj bila malo tanka, nos suviše šiljat, a njene smirene sive oči na svet su gledale malo isuviše skeptično i sasvim sigurno suviše učeno da bi mogle da probude interesovanje nekog bogatog, mladog bonvivana. Na Helen je najlepša bila njena do bokova duga, glatka i svilenkasta kosa, čija se tamnosmeđa boja blago prelivala u crvenkasto. Možda bi njome i mogla da privuče pažnju da ju je puštala da slobodno leprša na vetru, kao što su to činile neke devojke na izletima i vrtnim zabavama kojima je Helen prisustvovala zajedno s Grinvudovima. Hrabrije mlade dame bi i u šetnji sa svojim obožavaocima izjavile da im je prevruće, pa bi skinule šešir ili bi udesile da im šeširić odnese vetar dok su se u čamcu na vesla vozile s nekim mladićem po jezeru u Hajd parku. Tada bi protresle glavom, pa bi im se kosa kao slučajno oslobodila traka i šnala, tako da muškarci mogu da se dive njihovim raskošnim kovrdžama.

Helen nikada ne bi mogla da se odvaži na tako nešto. Kao sveštenička ćerka bila je strogo vaspitana, a kosu je nosila čvrsto spletenu i pričvršćenu ukosnicama još otkad je bila devojčica. Uz to je išla i činjenica da je morala rano da odraste: majka joj je umrla kada joj je bilo dvanaest godina, nakon čega je otac bez mnogo razmišljanja vođenje domaćinstva i vaspitanje troje mlađe dece poverio najstarijoj ćerki. Velečasnog Davenporta nisu zanimali problemi koji nastaju između kuhinje i dečje sobe, na srcu su mu ležali samo rad za svoju parohiju i prevođenje i tumačenje verskih spisa. Helen je pažnju poklanjao jedino kada bi mu prilikom toga pravila društvo, a od gužve i galame koja je vladala u stanu, mogla je da umakne samo u

očevu radnu sobu u potkrovlju. Tako se gotovo samo od sebe desilo da je Helen već umela da čita Bibliju na grčkom dok su se njena braća tek mučila s prvim udžbenicima. Svojim izrazito lepim rukopisom je pisala očeve propovedi i prepisivala njegove članke za crkveni list njegove velike parohije u Liverpulu. Za neku drugu razonodu nije bilo baš mnogo vremena. Dok je Suzan, Helenina mlađa sestra, dobrotvorne vašare i crkvene izlete koristila prvenstveno za to da upozna mlade parohijane, Helen je pomagala u prodaji robe, pekla torte i sipala čaj. Rezultat se mogao predvideti: Suzan se već u sedamnaestoj godini udala za sina jednog poznatog lekara, dok je Helen nakon očeve smrti bila prinuđena da prihvati položaj domaće učiteljice. Od svoje plate je pomagala i braću, koja su studirala pravo i medicinu, jer očevo nasleđe nije bilo dovoljno za finansiranje odgovarajućeg obrazovanja dvojice mladića, pogotovo što se ni oni nisu baš preterano trudili da fakultet brzo završe. Osećala je kako je obuzima gnev na pomisao da je njen brat Sajmon prošle nedelje ponovo pao na ispitu.

„Baroneti se obično žene baronesama“, odgovorila je pomalo ljutito na Džordžovo pitanje. „A što se tiče ovoga ovde...“, pokazala je na crkveni list, „čitala sam članak, a ne ženidbeni oglas“.

Džordž ništa nije odgovorio, ali širok osmeh na njegovom licu bio je veoma rečit. U članku je bila reč o primeni toplote u lečenju artritisa. To je sigurno bilo veoma interesantno za starije parohijane, ali gospođica Davenport sasvim sigurno još nije patila od bolova u zglobovima.

Njegova nastavnica je sada ipak pogledala na sat i zaključila da je vreme da se završi s popodnevnom nastavom. Za nepun sat će biti poslužena večera. Džordžu je bilo potrebno najviše pet minuta da se presvuče i očešlja za večeru, a ni Helen nije trebalo više vremena, ali za Vilijama je presvlačenje iz mastilom umazane školske uniforme u pristojno odelo uvek predstavljalo nešto dužu proceduru. Helen je zahvaljivala bogu što je bar nije

kaznio još i tim da mora da brine o Vilijamovom spoljnom izgledu. Taj zadatak je pripadao dadilji.

Mlada guvernanta je čas okončala opštim primedbama o značaju gramatike, koje su oba dečaka saslušala tek s polovičnom pažnjom. Odmah nakon toga Vilijam je oduševljeno skočio, ne udostojivši više nijednog pogleda svoje sveske i školske knjige.

„Moram brzo da pokažem mami šta sam nacrtao“, objavio je, čime je posao raspremanja stola uspešno prebacio na Helen. Na kraju krajeva, nije smela da rizikuje da Vilijam u suzama otrči majci, žaleći se na ko zna kakve postupke svoje nastavnice, čija nepravdičnost vapi do neba. Džordž je bacio pogled na Vilijamov nevešt crtež, koji će njihova majka sigurno odmah pozdraviti izrazima oduševljenja, i rezignirano slegao ramenima. Nakon toga je brzo pokupio svoje stvari i izašao. Helen je primetila da joj je pritom dobacio skoro sažaljiv pogled. Uхватиła je sebe kako razmišlja o Džordžovoj malopredašnjoj primedbi: „Ako ne nađete muža, do kraja života ćete morati da se mučite s beznadežnim slučajevima kao što je Vili.“

Helen je posegla za crkvenim listom. Zapravo je htela da ga baci, ali sada se predomislila. Gotovo krišom ga je gurnula u džep i ponela ga u svoju sobu.

Robert Grinvud nije imao mnogo vremena za porodicu, ali zajednička večera sa ženom i decom za njega je predstavljala svetinju. Prisustvo mlade guvernante mu nije nimalo smetalo. Naprotiv. Često je smatrao da je podsticajno ako u razgovor može da uključi i gospođicu Davenport i da čuje njeno mišljenje o zbivanjima u svetu, književnosti i muzici. Gospođica Davenport se u te stvari razumela mnogo bolje od njegove supruge, čije je klasično obrazovanje bilo daleko od savršenog. Lusindina interesovanja ograničavala su se na vođenje

domaćinstva, obožavanje mlađeg sina i rad u ženskim sekcijama različitih dobrotvornih društava.

I ovo večer Robert Grinvud se ljubazno nasmešio kad je Helen ušla i odmakao je stolicu kako bi mogla da sedne, na šta ga je mlada nastavnica formalno pozdravila. Uzvratila je osmeh, ali pazila je da u to uključi i gospođu Grinvud. Ni u kom slučaju nije smela da pobudi sumnju da flertuje sa svojim poslodavcem, mada je Robert Grinvud bio nesumnjivo privlačan čovek. Visok i vitak, uskog, inteligentnog lica i radoznalih smeđih očiju. Trodelno smeđe odelo sa zlatnim lancem za sat mu je odlično stajalo, a njegovi maniri ni po čemu nisu zaostajali za manirima gospode iz plemićkih porodica, u čijem društvu su se Grinvudovi kretali. U tom društvu, doduše, nisu bili baš potpuno prihvaćeni; važili su za skorojeviće. Otac Roberta Grinvuda je svoje uspešno preduzeće izgradio praktično ni iz čega, a njegov sin je umnožio bogatstvo i potrudio se da stekne društveni ugled. Tome je doprineo i njegov brak s Lusindom Rejford, iz osiromašene plemićke porodice, za šta je, kako se u otmenom društvu pričalo, bila kriva pre svega sklonost njenog oca da se kladi na konjskim trkama i drugim igrama na sreću. Lusinda se nevoljno mirila s pripadnošću građanskom staležu, a njenu reakciju na niži društveni položaj predstavljala je izvesna sklonost razmetanju. Stoga su prijemi i vrtne zabave kod Grinvudovih uvek bili malo raskošniji nego slični događaji kod drugih uglednih pripadnika londonskog društva. Druge dame su u tome uživale, ali iza leđa su je ipak ogovarale.

Čak i danas, za običnu porodičnu večeru, Lusinda je bila doterana pomalo suviše svečano. Nosila je elegantnu svilenu haljinu boje jorgovana, a njenoj sobarici mora da su bili potrebni sati da bi joj napravila baš ovakvu frizuru. Lusinda je ćaskala o sastanku ženske sekcije dobrotvornog društva posvećenom izgradnji gradskog sirotišta, na kome je tog popodneva bila, ali njene reči nisu naišle na neki veliki odjek; ni Helen ni gospodin Grinvud nisu bili naročito zainteresovani.

„A kako ste vi proveli ovaj lepi dan?“, obratila se gospođa Grinvud konačno svojoj porodici. „Tebe, Roberte, ne moram ni da pitam, verovatno ponovo samo poslovi, poslovi, poslovi.“ Pogledala ga je pogledom koji je po svoj prilici trebalo da izražava ljubav i uviđavnost.

Gospođa Grinvud je smatrala da suprug ne poklanja dovoljno pažnje ni njoj ni njenim društvenim obavezama. Na licu mu se spontano pojavila grimasa. Verovatno mu je na vrh jezika bio neki neljubazan odgovor, jer njegovi poslovi ne samo da su hranili porodicu već su i omogućavali Lusindin rad u različitim ženskim udruženjima. U svakom slučaju, Helen je sumnjala da gospođu Grinvud u njih biraju zbog njenih izrazitih organizatorskih sposobnosti i smatrala je mnogo verovatnijim da za to treba da zahvali suprugovoj spremnosti da daje dobrovoljne priloge.

„Vodio sam veoma zanimljiv razgovor s jednim proizvođačem vune s Novog Zelanda i ...“, započeo je Robert gledajući u starijeg sina, ali Lusinda je naprosto nastavila da govori, poklonivši ovog puta svoj uviđavni osmeh pre svega Vilijamu.

„A vi, dragi moji sinovi? Sigurno ste se igrali u bašti, zar ne? Vilijame, dušo, da li si ponovo pobedio Džordža i gospođicu Davenport u kriketu?“

Helen je pažljivo zurila u svoj tanjir, ali krajičkom oka je ipak primetila kako Džordž na svoj tipičan način prevrće očima ka nebu, kao da priziva u pomoć nekog anđela koji bi imao razumevanja za ovu situaciju. Vilijamu je zapravo samo jedan jedini put pošlo za rukom da osvoji više poena od svog starijeg brata, i to onda kad je Džordž bio teško prehladen. Obično je čak i Helen umela da protera lopticu kroz kapije veštije od Vilijama, mada se uglavnom pravila manje veštom nego što zapravo jeste da bi maloga pustila da pobedi. Gospođa Grinvud je to umela da ceni, dok bi je gospodin Grinvud prekorevao kad bi primetio podvalu.

„Dečko mora da se navikne da život ne mazi one koji podbacuju!“ govorio je strogo. „Mora da nauči da gubi, samo tako će naposljetku pobediti!“

Helen je sumnjala da će Vilijam ikad pobeđivati na bilo kom polju, ali već sledeća Vilijamova primedba potpuno je izbrisala nalet blagog sažaljenja koje je osetila prema nesretnom detetu.

„Jao, mama, gospođica Davenport nas uopšte nije pustila da se igramo!“, rekao je žalosnog lica. „Čitav dan smo sedeli u kući i samo učili, učili, učili.“

Naravno, gospođa Grinvud je odmah uputila Helen pogled prepun neodobravanja. „Da li je to istina, gospođice Davenport? Pa vi znate da je deci potreban svež vazduh! U ovim godinama još uvek ne mogu da sede čitav dan nad knjigom!“

U Helen je sve vrilo, ali ipak nije smela da optuži Vilijama da laže. Na njeno olakšanje u razgovor se umešao Džordž.

„Uopšte nije tačno. Vilijam je, kao i svakog dana, krenuo u svoju šetnju posle ručka. Ali upravo tad je malo padala kiša, pa nije hteo da ide napolje. Dadilja ga je čak malo i odvušla u park, ali za partiju kriketa pre nastave više nismo imali vremena.“

„Ali zato je Vilijam crtao“, pokušala je Helen da skrene razgovor. Nadala se da će gospođa Grinvud početi da priča o njegovom crtežu, kome bi mesto bilo u muzeju, i da će zaboraviti na izlazak napolje. Nažalost, računica joj nije ispala tačna.

„Pa ipak, gospođice Davenport, ako u podne vreme nije odgovarajuće, morate da napravite pauzu tokom popodneva. U krugovima u kojima će se Vilijam jednom kretati, fizička spremnost je važna koliko i umno postignuće!“

Činilo se da Vilijam uživa u prekorima upućenim nastavnici, a Helen je još jednom pomislila na ženidbeni oglas u novinama...

Džordž kao da joj je čitao misli. Kao da ovog razgovora s Vilijamom i majkom nije ni bilo, ponovo se nadovezao na poslednju očevu primedbu. Helen je već više puta primetila taj

vešt manevar kod oca i kod sina i uglavnom se divila njegovoj eleganciji. Ovog puta ju je, međutim, Džordžova primedba naterala da pocrveni.

„Gospođica Davenport se interesuje za Novi Zeland, oče.“

Helen je s mukom progutala pljuvačku, dok su se svi pogledi okrenuli ka njoj.

„Stvarno?“, opušteno je upitao Robert Grinvud. „Pomišljate da se odselite?“, nasmešio se. „U tom slučaju, Novi Zeland je dobar izbor. Vrućina nije preterana i nema močvara punih malarije kao u Indiji. Nema krvožednih urođenika kao u Americi, doseljenici nisu kriminalnog porekla kao u Australiji...“

„Zaista?“ upitala je Helen, obradovavši se što razgovor ponovo može da prenese na neutralniji teren. „Nije li Novi Zeland takođe naseljen osuđencima?“

„Ma ne“, reče gospodin Grinvud odmahujući glavom. „Tamošnje naseobine osnovali su skoro isključivo dobri britanski hrišćani, a tako je i danas. Naravno, neću da kažem da i tamo nema problematičnih pojedinaca. Poneki probisvet je po svoj prilici stigao pre svega do naseobina kitolovaca na Zapadnoj obali, a i brojni šišači ovaca verovatno nisu baš sve sami čestiti ljudi. Ali Novi Zeland sasvim sigurno nije mesto na kom se skuplja društveni talog. Sem toga, kolonija je još veoma mlada. Tek pre nekoliko godina je stekla samostalnost...“

„Ali urođenici su opasni!“ ubacio se Džordž. Bilo je očigledno da sada i on želi da zablista svojim znanjem, a Helen je s časova znala da ga ratni sukobi interesuju i da ima odlično pamćenje za njih. „Pre izvesnog vremena je bilo borbi, zar ne, tata? Zar nam nisi pričao da je jednom od tvojih trgovačkih partnera bila zapaljena i izgorela sva vuna?“

Gospodin Grinvud klimnu sinu s naklonošću i odobravanjem. „Tačno, Džordže. Ali to je bilo nekad, pre nekih deset godina, mada se povremeno i dalje rasplamsavaju čarke. Problem, međutim, nije bio u samom prisustvu doseljenika. Što se toga tiče, urođenici su uvek bili mirni. Tu se pre radilo o nekoj

problematičnoj prodaji zemlje – a ko bi mogao da tvrdi i da naši kolonisti nisu zaista prevarili ovog ili onog plemenskog poglavicu? Ali otkako je kraljica tamo kao general-potpukovnika poslala našeg dobrog kapetana Hobsona, takvim sporovima je došao kraj. Čovek je genijalan strateg. Godine 1840. je izdejtvoavao da šezdeset i četiri poglavice potpišu sporazum kojim se proglašavaju kraljičini podanicima. Kruna otada ima pravo prvenstva pri svakoj kupovini zemlje. Nažalost, u tome nisu svi učestvovali, pa zato valjda ni svi doseljenici nemaju mira. Zbog toga tu i tamo dođe i do manjih nereda. Ali zemlja je u principu bezbedna – dakle, gospođice Davenport, ničeg se ne bojte!“ Rekavši ovo, gospodin Grinvud je namignuo Helen.

Gospođa Grinvud se namrštila. „Nećete se valjda stvarno odvažiti da napustite Englesku, gospođice Davenport?“, pitala je s negodovanjem. „Ne mislite valjda ozbiljno da se javite na onaj ženidbeni oglas koji je sveštenik objavio u crkvenom listu? Moram da naglasim, uprkos izričitom protivljenju našeg ženskog udruženja!“

Helen se ponovo borila da ne pocrveni.

„Kakav oglas?“, zainteresovao se Robert, okrenuvši se pri tom pravo ka Helen. Ali ona je izbegavala odgovor.

„Ja... zapravo ne znam baš tačno o čemu se tu radi. Bio je to samo mali oglas...“

„Neka parohija na Novom Zelandu traži devojke raspoložene za udaju“, objasnio je Džordž ocu. „Čini se da u tom raju na južnim morima vlada nestašica žena.“

„Džordže!“, užasnuto ga je prekorila gospođa Grinvud.

Gospodin Grinvud se nasmejao. „Raj na južnim morima? Pa klima više liči na englesku“, ispravio je sina. „Ali nije nikakva tajna da u prekomorskim zemljama ima više muškaraca nego žena. Osim možda u Australiji, gde je završio ženski društveni šljam: prevarantkinje, kradljivice, kur... mislim, devojke lakog morala. Ali kada je reč o dobrovoljnom iseljavanju, naše dame su manje raspoložene za avanturu od muškaraca.“

Odlaze s muževima ili uopšte ne idu. Tipična karakterna crta slabijeg pola.“

„Tačno!“, složila se sa suprugom gospođa Grinvud, dok se Helen ugrizla za jezik. Ona uopšte nije bila toliko ubeđena u mušku nadmoć. Trebalo je samo pogledati Vilijama ili pak pomisliti na studije njene braće, koje su se beskrajno razvlačile. Dobro skrivenu u svojoj sobi Helen je imala čak i knjigu Meri Vulstonkraft, borca za ženska prava, ali to je u svakom slučaju morala da zadrži za sebe – gospođa Grinvud bi je inače odmah otpustila. „Protivno je ženskoj prirodi da se bez muške zaštite krene na prljave iseljeničke brodove, da se boravi u neprijateljskim zemljama, a možda čak i bavi aktivnostima koje je Bog predvideo za muškarce. A slanje hrišćanskih žena u prekomorske kolonije da bi se tamo udale graniči se s trgovinom belim robljem!“

„Pa žene se ne šalju nepripremljene“, primetila je Helen. „Oglas svakako predviđa prethodni pismeni kontakt. I izričito govori o uglednoj, dobro situiranoj gospodi.“

„Mislio sam da niste ni primetili taj oglas“, podsmešljivo je rekao gospodin Grinvud, ali osmeh pun razumevanja je njegovim rečima oduzeo oštrinu.

Helen je ponovo pocrvenela. „Ja... pa, moguće je da sam ga preletela očima...“

Džordž se cerio.

Gospođa Grinvud kao da uopšte nije primetila ovaj kratki dijalog. Nju je već bio zaokupio drugi aspekt novozelandske problematike.

„Mnogo gori od takozvane nestašice žena u kolonijama meni se čini problem kućne posluge“, objasnila je. „Danas smo u komitetu za izgradnju sirotišta opširno raspravljale o tome. Bolje porodice u... kako se to mesto uopšte zove? Krajstčerc? U svakom slučaju, tamo ne mogu da nađu pristojnu posluđu. Pre svega im nedostaju služavke.“

„Što bi lako moglo da se protumači kao prateća pojava opšteg nedostatka žena“, primetio je gospodin Grinvud. Helen se suzdržala da se ne osmehne.

„U svakom slučaju, naš komitet će tamo poslati nekoliko naših sirotica“, nastavila je Lusinda. „Imamo četiri ili pet dobrih malečkih od oko dvanaest godina, koje su dovoljno stare da zarađuju za život. Ovde bismo teško mogli da im nađemo posao. Ljudi radije uzimaju nešto starije devojke. Ali tamo mora da jedva čekaju...“

„To mi, međutim, mnogo više liči na trgovinu belim robljem od posredovanja u sklapanju brakova“, primetio je njen suprug.

Lusinda mu dobaci otrovan pogled.

„Postupamo samo u najboljem interesu tih devojaka“, tvrdila je, pažljivo sklapajući svoju salvetu.

Helen je tu takođe imala svojih sumnji. Verovatno se uopšte nisu trudili da tu decu makar i u najmanjoj meri nauče veštinama koje se očekuju od služavke u dobroj kući. Utoliko bi male sirotice najverovatnije mogle da posluže kao ispomoć u kuhinji, mada su i kuvarice, naravno, više volele jake seoske devojke nego loše uhranjene dvanaestogodišnjakinje iz sirotišta.

„U Krajstčerču devojke imaju izgleda na dobro zaposlenje. I naravno da ih šaljemo samo u ugledne porodice.“

„Naravno“, podrugljivo se složio Robert. „Siguran sam da ćete s budućim poslodavcima voditi bar jednako obimnu prepisku kao što je ona koju sa svojim budućim supruzima vode mlade dame voljne da se udaju.“

Gospođa Grinvud se nezadovoljno namrštila. „Roberte, ti me uopšte ne shvataš ozbiljno!“, prekorila je muža.

„Naravno da te shvatam ozbiljno, ljubavi.“

Gospodin Grinvud se nasmejao. „Kako bih mogao i da pretpostavim da čestiti komitet za izgradnju i vođenje sirotišta ima ma šta osim najboljih i najčistijih namera? Pored toga, svoje male štice verovatno nećete preko mora poslati bez pratnje.“

Možda ćete među mladim damama voljnim da se udaju naći neku osobu dostojnu poverenja, koja će se za izvesnu nadoknadu od vašeg komiteta pobrinuti o putovanju tih devojčica.“

Gospođa Grinvud na ovo ništa nije odgovorila, a Helen se ponovo grčevito trudila da gleda u svoj tanjir. Jedva da je i takla ukusno pečenje, oko čije pripreme se kuvarica verovatno trudila pola dana. Ali ipak je veoma dobro zapazila ispitivački pogled koji joj je pri ovoj poslednjoj primedbi iskosa dobio gospodin Grinvud, koji se očigledno dobro zabavljao. Sve to je nametalo potpuno nova pitanja. Helen, recimo, dosad sebi uopšte nije predočila da bi putovanje do Novog Zelanda, naravno, moralo i da se plati. Da li bi to mirne savesti mogla da prepusti budućem suprugu? Ili bi on time na ženu već stekao neka prava koja bi zapravo trebalo da mu pripadnu tek kad licem u lice kažu *da* pred oltarom?

Ne, cela ta priča s Novim Zelandom je bila čudna. Helen je morala da je izbije iz glave. Nije joj bilo suđeno da ima sopstvenu porodicu. Ili možda ipak jeste?

Ne, ne sme više na to da misli!

Pa ipak, Helen Davenport narednih dana zapravo nije mislila ni o čemu drugom...